

Twee tango-organisatoren aan het woord

‘Inspiratie voor gekkenwerk’

Beiden dansen al erg lang en organiseren ook al jaren grote tangofestivals: Marijke De Vries sinds 1998 het Tangomagia Festival in Amsterdam en Lucien Lecarme sinds 2000 in Zwolle en Maastricht en vanaf 2003 het Doble Ocho Festival in Nijmegen. Over prijzen, inspiratie, samenwerken door uitwisseling en toch eigenheid bewaren.

Lucien Lecarme: “Marijke, ik ben benieuwd hoe je terugkijkt op de laatste Tangomagia? is er nog iets wat je anders zou organiseren als je het over kon doen?”

Marijke de Vries: “Ik vond het succesvol, zeker gezien het aantal last minute aanpassingen die ik in het programma moest maken. Het belangrijkste wat ik

anders zou doen is het prijsbeleid. Ik had - zoals vele culturele instanties - de prijzen met 13 procent verhoogd, om de btw-verhoging die onze nieuwe regering instelde te verrekenen.”

L: “Dus de prijzen toch wat lager houden?”

Foto: Peter van Breugel / www.tangovista.nl

M: Ja, want het publiek voelt zelf ook de gevolgen van de crisis. Hoe ga jij hier mee om?”

L: Voor mij geldt dat ook bij het Doble Ocho Festival. Ik heb de workshops en de zaterdag - voor het eerst in zes jaar - met

L: “Maar je vindt het nog wel leuk om allemaal te organiseren? Veel mensen beseffen niet dat we hier gewoon bijna het hele jaar mee bezig zijn, met die vijf dagen... Waar haal jij je inspiratie voor dit ‘gekkenwerk’ vandaan?”

de muziek, en de internationale ontwikkelingen daarin. Dat voedt me en houdt me enthousiast. Natuurlijk zijn er wel momenten dat het me teveel wordt of dat ik het niet goed zie komen - maar in de loop van de jaren weet ik ook dat dat een golfbeweging is.

Marijke de Vries en Lucien Lecarme

vijf euro verhoogd. Maar vroegboekers krijgen korting. Bovendien bieden wij een mooie avond met orkest en optredens in een mooie zaal.”

M: “Toch een flinke prijsstijging. Ik hoop dat Argentijnse maestro’s hier eens wat rekening mee gaan houden. Die worden alleen maar duurder, lijkt het wel!”

M: “Organisatorisch gezien vind ik het - gek genoeg - wel interessant als niet alles vanzelf gaat, ik probeer steeds met ideeën en oplossingen te komen. Dat houdt het levendig en niet saai. Als je sec kijkt naar de hoeveelheid tijd die het kost, is het inderdaad gekkenwerk. Mijn inspiratie haal ik uit mijn fascinatie voor de tangocultuur, de dans,

Creatief gezien houd ik ervan nieuwe dingen uit te proberen, zoals de dansproducties binnen Tangomagia; het dubbelconcert met Color Tango en Sexteto Canyengue jaren geleden; en dit afgelopen jaar, de marathon. En natuurlijk inspireren de bezoeken aan Buenos Aires me: de salons daar, nieuwe dansers, musici ontdekken...”

L: “Uitdagingen dus, op organisatorisch, programmerings-, zakelijk en persoonlijk niveau?”

M: “Precies! Wat ik ook fijn vind, is dat ik me dit jaar erg gesteund voelde door de lokale tangoscene in Amsterdam. Dan draag je die last niet alleen. Herken je dit?”

L: “Wat mij echt inspireert is het gevoel dat ik iets gecreëerd heb dat bijna een eigen leven gaat leiden. Dat zo’n festival een soort entiteit wordt waar veel mensen niet meer zonder - willen - kunnen. Ik zou bijna zeggen iets dat groter dan mezelf is geworden... maar waar ik nog wel aan de touwtjes trek. Maar enorm motiverend is ook die voelbare liefde en energie tijdens zo’n vijfdaags festival. Hier houd ik zoveel energie aan over dat ik er haast een jaar organiseren mee kan aandrijven. Wat ik de laatste jaren steeds meer doe, is contact zoeken met andere, internationale tangofestivals. Neem zo’n geweldig festival als Tango Alchemie in Praag, met de inspirerende concepten die hieraan ten grondslag liggen. Je kunt als organisator echt iets teweeg brengen bij een grote groep mensen. Verbinding creëren; energie; mensen raken met je programmering. Dat geeft me huizenhoge inspiratie.”

M: “Heb je wel eens het gevoel dat je jezelf herhaalt?”

L: “Ik probeer dát te herhalen wat in principe succesvol is, omdat mensen er tevreden mee zijn. Daarnaast verzin ik vaak samen met Eric Jeurissen uitstapjes zoals de caravane tango, wereldrecord dansen, concerten in musea of kerken, uitwisseling in de stad. In 2010 had ik de mogelijkheid zelf een spiegel tent neer te zetten met lezingen en een optreden van Cáceres. Afwisseling genoeg dus, maar met een goede basis. Ik denk dat indien we ons teveel zouden gaan herhalen, we zelf ook niet meer geïnspireerd zouden zijn. We hebben allebei die uitdagingen nodig, toch?”

M: “Ja. Bovendien, je moet ook wel. Als je niets zou veranderen, gaat je succes vanzelf verloren. De tango verandert, de wereld verandert. *Life is change*. Je kunt met je festival inspelen op wat er leeft in de tango en onder het publiek. Bovendien kun je soms nieuwe mogelijkheden en richtingen bieden, een beetje experimenteren.”

L: “Klopt. Even een heel andere vraag: wat is een warme, volle herinnering van Tangomagía voor jou?”

M: “Ik heb er vele! Vorig jaar beleefde ik een heel ontroerend, warm moment toen Sebastián Arce mij tijdens het festival mee uit eten nam en zo iets zei als: ‘dan ben je er even uit’, waarna hij zijn waardering uitsprak over het feit dat ik mijn leven aan de tango heb gegeven.”

L: “Mooi! Ze mogen ons inderdaad ook het een en ander dankbaar zijn, die

Argentijnen!
Je hebt hem mede groot gemaakt.”

M: “Ik heb heel warme herinneringen aan artiesten; die ontroeren me ook soms sterk met hun optreden. Zoals dit jaar Julio en Corina. Het was zo echt, zo puur... Dat neemt me emotioneel mee. Dan zie ik mensen genieten en weet ik, hier doe ik het voor. Ze zijn soms wel lastig maar ze staan hier toch maar en geven ons dit moment...”

Wat me ook raakt is als iemand van het team of uit het publiek me een hart onder de riem steekt, net als ik het heel druk heb.”

L: “Inderdaad, en het klopt. Als organisatoren creëren we echt iets, samen met de mensen natuurlijk. We scheppen de voorwaarden voor uitwisseling, ontwikkeling, inspiratie en groei. Niets meer en niets minder. Een goede afstemming tussen ons organisatoren zal onze festivals ook ten goede komen, denk ik. We kunnen altijd leren van anderen.”

M: “Ik merk zelf de laatste tijd dat er meer bereidheid is tot delen en samenwerken tussen organisatoren. Dat niet iedereen alleen nog maar bezig is zijn eigen plekje te bewaken. Denk jij dat organisatoren van festivals kunnen samenwerken? En zou de tango daar iets aan kunnen hebben?”

L: “Natuurlijk. Maar op een bepaald niveau moeten we natuurlijk ook blijven doen wat we doen, onze eigenheid bewaren. Afgelopen zomer was ik op Ibiza op

een festival met de organisatoren van Praag, Boedapest en Berlijn bij elkaar. We hebben het gehad over de ontwikkelingen in de tango, onze waardering voor elkaar uitgesproken, en gekeken waar er symmetrie bereikt kan worden. Er zijn namelijk bezoekersstromen die naar al deze festivals gaan omdat ze iets gemeenschappelijks delen, dus op praktisch niveau kun je komen tot een reserveringssysteem en gedeelde publiciteit. Maar belangrijker is dat door die uitwisseling de kwaliteit van die festivals toeneemt. Bovendien worden we op die manier meer bewust van de eigenheid van ons eigen festival, zodat we dit mogelijk kunnen versterken. Hier heeft iedereen baat bij.”

M: “Goede ontwikkelingen; dit duidt op een veranderend bewustzijn. Ik was er graag bij geweest. Mooi wat je zegt over eigenheid naast uitwisseling, en versterking van elkaars positieve kwalitatieve punten. Ik zie dat als een mooie ontwikkeling en ook typerend voor deze tijd!”

L: “Het is wat jij zegt: niet vanuit competitie denken, maar open om samen te leren, zelfs van elkaars fouten. In de tango moet je je tenslotte ook openen om fijn samen te kunnen dansen.”

M: “Absoluut”.